

Weekbericht 30 mei – 6 juni 2021

Ds. Wim in 't Hout

Kerk na coronatijd

Velen denken vandaag na over de toekomst van onze kerk, over de kerk na corona. En we hebben het dan natuurlijk tegelijk ook over heden en verleden van onze kerk. Want als we plannen maken voor ná corona is de vraag hóe we dat doen. Hóe kunnen we 'coronatijd' zo duiden dat het vruchtbaar wordt voor de tijd die komt?

Als je kijkt naar de restauraties van zeer oude kerken, dan merk je dat die restauraties evenveel zeggen over de denkbeelden van de mensen die ze uitvoeren als over het gebouw waar ze mee bezig zijn. Ik bedoel maar, de dingen die ooit gebeurden zijn onuitwisbaar, maar ons bezig zijn daarmee is dat niet, dat verandert voortdurend.

Zo ook voor de kerk en haar geschiedenis. Want ook in onze ervaringen met Gods kerk, die door alle dingen van ons leven heen lopen, kennen we soms pijnlijke momenten. U weet het wel, wat voor motieven er allemaal een rol kunnen spelen als het om loslaten en vasthouden gaat in de kerk, om de bekende dingen omarmen en het onbekende tegemoet gaan. Maar soms kunnen er ook nieuwe, prachtige dingen ontstaan, als het licht door een gebrandschilderd glas, en dan leeft ons hart weer op. Zo kunnen we wakker liggen van Gods kerk, waarin processen anders gaan dan we ons wensen. Ik denk dat het over processen gaat waarmee wij allemaal te maken hebben en die we wellicht herkennen.

Nogmaals, de feiten van ons verhaal met de kerk zijn onuitwisbaar, maar ons bezigzijn daarmee en onze duiding daarvan is dat niet. Ook ons kerkelijk verhaal is nooit af. We zitten in een voortgaand proces, dat steeds opnieuw om bezinning en keuzes vraagt. Jezus gebruikt met het oog op een vruchtbaar proces van zijn kerk het beeld van 'de graankorrel' (Joh.12) Hij maakt duidelijk: een vruchtbaar proces, dat gaat niet vanzelf, dat gaat niet zonder ingrijpende maatregelen en pijn! Zou dit ondermeer niet te maken hebben met echt opengaan ondanks je eigen weerstanden? Concreet betekent dat als we met de organisatie van de kerk bezig zijn, dat het dan gaat om de vraag wie of wat wij als kerk werkelijk willen zijn. Dat houdt in, zoals collega Plaisir eerder zei: bereid zijn nieuwe wegen in te slaan. En dat doet me denken aan wat professor Versteeg ooit schreef in zijn boek 'De Geest schrijft wegen in de tijd'. Nieuwe wegen wel te verstaan. Hij wijst erop, dat er totaal verschillende mensen bijeen waren toen de Geest kwam: "Er waren spontaan reagerende mensen bij en er bevonden zich heel bedachtzame mensen onder hen. Er waren mensen met een optimistische kijk bij en er waren mensen met een meer pessimistische kijk bij. Ook wat hun achtergrond en wat hun levenservaringen betreft, verschilden ze allemaal van elkaar. Er was niemand die precies gelijk was aan de ander. Allemaal hadden ze iets eigens. Dat de Geest aan niemand voorbijging betekent, dat de Geest het eigene van ieder deed opvlammen. Dat werd duidelijk, toen de Geest kwam in de vele tongen als van vuur op het hoofd van ieder". Dat de Geest het eigene van een ieder doet opvlammen en zo een weg schrijft in de komende tijd van herijken en hernieuwen, is mijn bede en wens. Want onze tijd vraagt niet om plakken en pleisteren, maar om nieuwbouw!